

i saa Fald maa kunne bortfendes, uden at det i den Henseende endog kan komme i Betragtning, om den fremmede Underfaat i Udlandet har begaaet en Forbrydelse imod den danske Stat eller dennes Underfaat, efter som Motivet til at straffe ham da vilde blive ikke Hensynet til egen Sikkerhed, men kun Hævn. Der er imidlertid altid en grundvæsentlig Forskjel imellem hine Tilfælde, hvor den i Udlandet begaaede Forbrydelse ligesom hører under Kongerigets Straffelovs Omraade, og de sidst omhandlede Tilfælde, hvor Staten af et andet Hensyn, nemlig Hensynet til egen Sikkerhed, under visse Omstændigheder kan have Anledning til at straffe, og denne Forskjellighed maa formeentlig føre til, at det for disse sidste Tilfældes Vedkommende kun statneres, at Staten kan lade den Skyldige straffe, hvorhos det da synes naturligt og rigtigt, saaledes som i § 6 foreslaaet, at lade Bestemmelsen herom, for Kongerigets Vedkommende, tages af Justitsministeriet og ikke af de almindelige Anklageautoriteter. Naar iøvrigt Reglen om Forsølgelsen til Straf af de i Udlandet af kongerigske Underfætter begaaede Forbrydelser udenfor de i §§ 3—5 omhandlede Tilfælde gives som en Bemærkning, ikke som en Nødvendighed, er det formeentligt unødvendigt at tilføje en Bestemmelse om, at den Paagjældende ikke her skal straffes, eller ialtfald straffes mindre, forsaavidt han allerede for den af ham begaaede Forbrydelse er straffet i Udlandet; det forstaaer sig nemlig af sig selv, at dette vil være et af de Hensyn, som Justitsministeriet vil tage ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om den Paagjældende her i Landet skal tiltales, saa at det kan ansees som givet, at Tiltale ingensinde vil blive decreteret, naar Forbryderen allerede i Udlandet er straffet paa en Maade, der blot nogetlunde staar i Forhold til den Strafbarhed, som Forbrydelsen efter kongerigt Lov ansees at have, ligesom de enkelte Straffebestemmelser i Loven ville aadne Domstolene tilstrækkelig Afgang til, naar Tiltale finder Sted, at tillægge den Omstændighed, at den Paagjældende allerede i Udlandet har maattet udstaae en Straf, om denne end har været saa ubetydelig, at Ministeriet mener ikke at kunne lade det herved, den tilbørlige Indflydelse ved

Valget af Straffegraden. I de Tilfælde, hvor Forbrydelsen hører ind under Udkastets §§ 3—5, tør man vistnok gaae ud fra den Forudsætning, at den fremmede Stats Straffemagt ikke vil have taget sig af Sagen, netop fordi Gjerningen i disse Tilfælde efter Forholdenes reelle Natur hører under den danske og ikke under den fremmede Stats Straffemyndighed; skulde imidlertid det Modsatte være steet, og Straffen, naar Sagen senere forfølges her, nagtet det Hensyn, som Domstolene, saavidt Loven tillader det, maae antages at ville tage hertil ved Valget af Straffegraden, dog maa ansees at blive altfor haard, naar den sammenlægges med den ham i Udlandet idømte, vil der vistnok være Opfordring for Benaadningsmagten til at modvirke den saaledes tilstedekomne Ubillighed; men til i Straffeloven for et saadant aldeles extraordinært Tilfældes Skyld at give singulære Regler turde der neppe være nogen Anledning. Det skal med Hensyn til Udkastets § 6 endnu kun sluttelig bemærkes, at forsaavidt det i denne §, ligesom i §§ 3—5, foreskrives, at den Paagjældende skal dømmes efter Kongerigets Lov, naar Tiltale finder Sted, — Noget, der ligesom synes at følge af de herværende Domstoles Stilling, — udelukkes herved dog ikke, at Domstolene ved Valget af Straffegraden indenfor de lovbestemte Grændser kunne tage passende Hensyn til den vedkommende fremmede Stats Straffelovgivning, forsaavidt det oplyses, at denne for den begaaede Forbrydelses Vedkommende er mildere, og dette efter Omstændighederne findes at burde komme i Betragtning ved Bedømmelsen af Gjerningsmandens Straffskyld. Det har iøvrigt i Kommissionen været under Overveelse, om der ikke maatte være Anledning til paa dette Sted i Straffeloven at optage en Bestemmelse om, at Strafdømme, der ere affagte af fremmede Staters Domstole, ikke kunne fuldbyrdes her i Landet; man har imidlertid fundet, at en saadan Bestemmelse, der er af en mere criminel-processuel Charakter, ikke hører hjemme i Straffeloven.

Hvad angaaer Forholdet mellem Kongeriget og Hertugdømmerne Slesvig samt Holsteen og Lauenborg, misstøder Kommissionen ikke, at en vis formel Korrekthed lader sig paaberaabe til Forfar for i dette